

Søndagene har baade Eftermiddags- og Aftenforestilling, er det vanskeligt for Kunstnerne at komme hjem og spise til Middag, og saa hænder det, at man fra de højtgagerede Kunstneres Side forlanger Middagsmaden leveret fra Teatret. Det er i alt Fald forefaldet i sidste Sæson, at en bekendt Kunstner har nægtet at gaa fra Teatret mellem de to Forestillinger og har forlangt Middagsmaden bragt til sig fra Teatret, og denne skal have været ganske solid og bød paa forskellige Ting, som gjorde den til, hvad man i Almindelighed kalder „en bedre Middag“. Jeg vil nu ikke have noget imod, at Middagsmaden saaledes tilbringes en Kunstner paa Teatret, thi det forekommer mig ret naturligt, da det jo kan være vanskeligt at komme hjem mellem de to Forestillinger, men naar man samtidig hører, at det underordnede Personale ikke en Gang kan faa en Bid Brød og en Skibssøl, finder jeg, at der ikke er Spor af Mening i det hele, thi skulle de store Kunstnere have Lov til at fordre Middagsmad, vil det ogsaa være ret naturligt og forstaaeligt, at man ikke forlanger af de mindre Kunstnere, at de skulle sulte mellem Eftermiddags- og Aftenforestillingen eller tage deres Mad med hjemmefra.

Jeg vil tillade mig at sige, at vi ikke paa noget Punkt i dette Forslag faa nogen Oplysning om, hvorledes man skal komme til Besparelser, eller hvorledes man skal faa en anden Ordning i Forholdene inden for denne Stat i Staten, som det ærede Medlem for Assens (Berntsen) kaldte det kongelige Teater. Jeg vilde ønske, at vi havde faaet noget at vide derom, og jeg vil haabe, at det Udvalg, som faar med dette Lovforslag at gøre, ikke vil lade sig nøje med at sige: Vi betale, hvad Underskud der bliver, og godkende det Forslag, som den ærede Minister har forelagt, men lade ganske uberørt, hvorledes Stillingen er inden for det kongelige Teaters Mure. Jeg mener, at det vilde være ønskeligt, om Udvalget vilde beskæftige sig ogsaa dermed, og jeg er sikker paa, at det maatte være muligt at komme ned til i det mindste den Sum, som den sidste ærede Taler nævnte, 125,000 Kr. om Aaret, medens man nu er naaet til ca. 180,000 Kr. og ikke har nogen Garanti for, at denne Sum endda ikke bliver større. Det er min Overbevisning, at man ved en fornuftig kunstnerisk Drift og Ledelse sikkert vil kunne opnaa Besparelser, som ville kunne befri Rigsdagen for adskillige af de Udgifter, som vi alle beklage, selv om vi alle — det er jeg overbevist om — med Glæde ville

bidrage til, at det kongelige Teater kan blive Bærer af Kulturen i vort Land og fra sin Scene kan gøre sit til, at Lyset kan straaled ud til de mange Hjem, ogsaa til de mange smaa Hjem, thi disse ere ikke i mindst Grad interesserede i det kongelige Teaters Bestaaen.

Poul Rasmusen: Dersom vi i Øjeblikket stod paa bar Bund, vilde jeg ganske sikkert staa paa det Standpunkt, at jeg vilde sige: Lad os endelig holde os borte fra Statsdrift paa dette Omraade. Statsdrift er i Almindelighed uheldig, Statsteaterdrift er det i ganske særlig Grad.

Som Forholdene imidlertid ere, staaer Staten bundet til højre og venstre af mangfoldige Hensyn, og det forekommer mig vanskelig at finde flere Udveje, ad hvilke man kan komme bort fra de bestaaende uheldige Tilstande. Man maa derfor være glad ved, at der aabnes en Udvej gennem det Forslag, her foreligger. Der kunde tænkes, som antydnet blandt andet af det ærede Medlem for Assens (Berntsen), at man kunde finde en Udvej ved at adskille Talescene og Operascene. Jeg vil dertil sige, at hvis der skulde ske en Sondring, tror jeg i alt Fald ikke, at den af det ærede Medlem anbefalede vilde være heldig. Det ærede Medlem vil jo nemlig beholde Talescenen paa Kongens Nytorv og flytte Operascenen. Jeg tror, at skulde der ske en Forandring, maatte det i alle Tilfælde blive det omvendte.

Jeg skal her i Forbigaaende bemærke til det ærede Medlem, som sagde, at den sørgelige provisoriske Periode havde demoraliseret Teatret, denne Bemærkning skal jeg lade ligge, den hører til dem, om hvilke man kan sige, at de ikke passe ind i Ensemblet. Skal man ud af de bestaaende uheldige Tilstande, forekommer det mig, at det Forslag, her foreligger, er den heldigste Vej, vi kunne komme. Det er heldigt efter min Mening, fordi man lægger Ansvar paa et bestemt Sted. Det ærede Medlem for Assens havde ogsaa en Fornemmelse heraf, idet han yderligere vilde have koncentreret Ansvar paa en enkelt Person. Jeg tror ikke, det vilde være heldigt. Selvfølgelig, dersom man kunde finde en Mand, der baade i kunstnerisk og økonomisk Henseende kunde lede Teatret tilfredsstillende, vilde det være overordentlig godt. Men da det vil være vanskeligt, for ikke at sige umuligt, at finde en saadan Mand, vil det efter min Mening være det eneste rette, at man i alle Tilfælde har mindst to Medlemmer af en saadan